

Een liefde in de lente

Katie Fforde bij Boekeryj:

Keukengeheimen
De kunstminnaar
Een nieuwe kans
Wilde tuinen
Reddende engel
Levenslessen
Stoute schoenen
Kunst en vliegwerk
Halsbrekende toeren
Praktisch perfect
Schoon schip
Trouwplannen
Liefdesbrieven
Een verleidelijk voorstel
Zomerliefde
De kers op de taart
Met de Franse slag
Vrij spel
Iets ouds en iets blauws
Een zomer aan zee
Een tuin vol bloemen
Het buitenhuis
Een nieuw leven
Een liefde in de lente

Katie Fforde

Een liefde in de lente

Het voorjaar komt langzaam tot bloei. Zal dit nieuwe
seizoen geluk brengen?

ISBN 978-90-225-8895-6

ISBN 978-94-023-1433-5 (e-book)

ISBN 978-90-528-6356-6 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Spring Time Affair*

Vertaling: Hanneke van Soest

Omslagontwerp: © Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: Shutterstock.com

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2020 Katie Fforde

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Briony Wilson-Fforde, Heidi Fforde en
Anastasia Fforde, mijn meisjes, wier vriendschap
en steun ik enorm waardeer. Dank jullie wel!

1

Helena was niet blij. Ze was bijna klaar met het weven van een spreid met een ingewikkeld patroon toen ze werd gestoord door geklop op de deur. Omdat ze vermoedde wie het was, kon ze het voor haar gevoel niet negeren. Daarom knoopte ze de sjaal die haar haar uit haar gezicht hield opnieuw vast, stond op van haar weefgetouw en liep naar de deur om open te doen.

‘Ja?’ zei ze tegen de man die daar stond.

Hij was verrassend groot en gekleed in een spijkerbroek, een rugbyshirt en wat volgens haar bouwvakkerslaarzen waren. Hij zat onder het stof en glimlachte berouwvol, misschien om uit te stralen dat hij geen bedreiging vormde.

‘Het spijt me dat ik je stoort,’ zei hij terwijl hij zijn stoffige blonde haar uit zijn ogen veegde, ‘maar er is een dier in nood. Ik heb iemand nodig die wat kleiner is dan ik.’ Hij bekeek haar snel van top tot teen. ‘Jij zou ideaal zijn, want jij bent een stuk kleiner.’ In zijn scheve glimlach lag een zweem van paniek, waardoor hij moeilijk te weerstaan was.

‘Wat is er precies aan de hand?’ Ook al hield Helena van dieren, ze wilde meer details horen voordat ze zich ergens toe

verplichtte. Misschien wilde hij wel hulp bij een troep boze ganzen, bijvoorbeeld. In dat geval kon hij beter iemand anders vragen.

‘Het gaat om een kitten. Die is van mijn zus, en Zuleika, de moeder, wordt wanhopig. Ik hou haar binnen, want als ze naar de plek gaat waar haar kitten zit, zou ze het wel eens een stuk erger kunnen maken.’

‘Oké, ik ga mee,’ zei Helena. Ze trok de deur achter zich dicht zonder de moeite te nemen hem op slot te draaien. Haar atelier was onderdeel van een schuur vlak bij de boerenhoeve waar haar huisbaas net was ingetrokken, en alles bevond zich op hetzelfde perceel, dus ze ging niet bepaald ver weg.

‘Ik ben je heel dankbaar,’ zei de man toen ze op weg gingen. ‘Ik heb waarschijnlijk te lang geprobeerd het zelf op te lossen, maar ik ben gewoon veel te groot.’ Hij bleef staan. ‘Ik ben trouwens Jago, Jago Pen...’

‘Ik weet wie je bent,’ zei Helena. ‘Je naam staat op het huurcontract van mijn atelier.’

‘Dat is ook zo.’ Hij begon weer te lopen. ‘Kom, dan gaan we die kitten uit de problemen helpen.’

Het kostte niet veel tijd om de binnenplaats over te steken naar wat op een dag een heel mooi huis zou zijn. Het had een nogal ‘samengeraapt’ uiterlijk: aan een klein huis waren in de loop der eeuwen delen toegevoegd, in een tijd dat niemand zich er al te veel zorgen over maakte of een aanbouw in georgiaanse stijl er niet een beetje raar zou uitzien naast een veel eerder gebouwd deel. In de loop der jaren waren de scherpe randjes afgesleten, en het geheel zag er nu charmant uit. Het behoorde toe aan Jago Pengelly, Helena’s huisbaas. Hoewel hij het al ruim een half jaar in zijn bezit had, was hij nog maar net begonnen aan de verbouwing. Zijn aanwezigheid betekende dat haar huurcontract afliep; hij stond op het punt haar uit

haar atelier te zetten, waar ze niet alleen haar weefwerk deed maar ook woonde. Ze wilde hem er eigenlijk om haten, maar eerlijk was eerlijk: een opzegtermijn van een half jaar was meer dan genereus. En als ze wat meer haar best had gedaan, zou ze waarschijnlijk al een andere woning annex atelier hebben gevonden.

‘We moeten achterom gaan,’ zei Jago. Helena, die teleurgesteld was dat ze geen kijkje in Jago’s huis kon nemen, volgde hem naar een enorme berg aarde en steen, waarvoor hij bleef staan. Hij zag er bezorgd uit.

‘De boel is gaan glijden. Als ik had geweten dat Zuleika en haar katten in de buurt waren, was ik nooit met de graafmachine aan de slag gegaan. Ik dacht dat Zulie binnen zat, maar ze moet mee naar buiten zijn geglipt, en de katten is haar gevolgd.’

‘Waar is het katje nu?’ vroeg Helena.

‘Daarachter.’ Hij wees naar de berg aarde en steen.

‘Jeetje. Kun je er niet op klimmen en haar pakken?’

‘Dan glijdt er nog meer puin weg en zou het arme ding eronder bedolven kunnen worden.’

‘Hoe kan ik helpen? Het kan ook gebeuren als ik erop klim.’

‘Er is een raam in het huis van waaruit je achter die berg puin kan komen. Kom mee naar binnen, dan zal ik het je laten zien.’ In het huis was het min of meer een bouwplaats, maar Helena had nauwelijks tijd om teleurgesteld te zijn, want ze haastte zich achter Jago aan naar de achterkant van de woning.

‘Daar.’ Hij wees naar een raam. ‘Als je daardoorheen en omhoog kijkt, zie je de katten.’

En daar zat ze, piepklein, haar roze bekje geopend in wat duidelijk een aanhoudende jammerkreet was. Ze zat veel lager dan waar zij stonden.

‘Er is geen doorgang vanuit de kelder,’ ging Jago verder. ‘Ik heb me suf gepiekerd, maar dit is de enige oplossing. We moe-

ten een ladder uit dit raam laten zakken zodat jij omlaag kunt klimmen en de katten naar boven kunt halen. Misschien in een emmer of zo?’

Helena moest even slikken terwijl ze over zijn voorstel nadacht. Weigeren was geen optie, maar ze voelde zweet bij haar haarlijn prikken bij het vooruitzicht via een ladder af te dalen naar een kleine ruimte. Ze veegde haar handen af aan haar spijkerbroek. ‘Oké, we gaan het doen.’

Jago ging een ladder halen en ondertussen haalde Helena een paar keer diep adem. Dat werd nogal verstoord door het geluid van een gekwelde moederkat – Zuleika – die van achter een deur probeerde te ontsnappen. Het gekrijs en gekrab waren verschrikkelijk om aan te horen.

‘Goed,’ zei Jago opgewekt. Hij kwam aangelopen met een puitschuilfladder en had geen weet van Helena’s twijfels. ‘Ik moet uitkijken dat ik de katten niet plet onder de ladder.’

‘Kan ik er dan nog wel door?’

‘Kijk zelf maar.’ Het kostte hem moeite de ladder te manoeuvreren en hij was duidelijk verrast door haar vraag.

Helena verroerde zich niet totdat de ladder op zijn plek stond en deed daarna geen moeite om te kijken, want ze wist dat het toch niet zou helpen. ‘Oké,’ zei ze monter zonder te controleren of er genoeg ruimte was, omdat ze het sowieso zou proberen, ‘ik ga naar beneden!’

Het kostte haar moeite om uit het raam te komen. Ze balanceerde op de vensterbank omdat ze te klein was om met haar been bij de ladder te kunnen, die net niet lang genoeg was om tot Helena te reiken.

‘Ik kan wel een langere ladder halen,’ bood Jago aan na wat onelegante bewegingen van Helena’s kant en geduw van hem.

‘Nee, het gaat wel,’ zei ze licht hijgend. ‘Mijn voet staat nu op de bovenste sport.’

‘Hier, neem dit mee naar beneden.’ Jago gaf haar een buigzame plastic wasmand met een touw aan het handvat. ‘Als je haar hierin zet, hijs ik haar op. Dan kun jij je concentreren op de ladder.’

Zoals hij het zei klonk het heel makkelijk, dacht Helena. Het was ook makkelijk: een paar sporten omlaag, de katten optillen, haar in het mandje zetten en dan weer de ladder op, weg uit de doodskistvormige ruimte en weer het huis in. Een fluitje van een cent.

Fysiek was het makkelijk, zei ze tegen zichzelf in een poging te vergeten dat ze bang was in besloten ruimtes. Helaas dacht ze daardoor des te meer aan haar angst. Haar voet gleed uit op de modderige ladder en ineens stapte ze bijna op de katten. De ruimte was te smal om in te gaan staan.

Jago, die uit het raam leunde, zag het probleem.

‘Ik zal de ladder moeten weghalen,’ zei hij, ‘anders is er geen ruimte voor jou. Ga op één been staan tot ik hem heb opgehaald. Dan geef ik de mand door.’

Helena sloot haar ogen en haalde diep adem terwijl hij de ladder omhoogtrok. Toen ze haar ogen weer opende, stond ze oog in oog met een berg aarde. Ze kon hem ruiken en had het gevoel dat ze hem ook kon proeven. Het was net een verticaal graf, dacht ze, en ze begon te zweten.

‘Er is hier beneden niet veel ruimte,’ zei ze, net zo goed tegen zichzelf als tegen Jago. ‘We zullen het zonder de mand moeten doen. Ik moet me zijwaarts draaien.’

Toen ze met haar voeten schoof om wat meer ruimte te maken, viel er een hoop aarde omlaag. Heel even durfde ze niet te kijken of alles goed was met de katten. Ineens hoorde ze een piepje. Misselijkheid, nog meer zweet en de angst om flauw te vallen maakten haar duidelijk dat ze niet lang meer had. Als ze hier instortte, zou ze de katten pletten, en het zou een eeuwig-

heid duren om haar er weg te krijgen, zeker als er nog meer aarde op haar viel. Ze slikte, reikte omlaag en greep bij haar enkels rond totdat ze de katten vond, die ze vastpakte en in haar topje duwde. ‘Ladder!’ riep ze bibberig, want ze wist dat ze elk moment kon gaan overgeven, hyperventileren, huilen of alle drie.

De katten probeerde uit haar decolleté te ontsnappen, maar ze legde haar hand op zijn kop en hoopte ondertussen dat ze het dier niet zou verstikken terwijl ze het probeerde te redden.

Eindelijk kwam de ladder omlaag. Ze maakte er plaats voor door op de berg aarde te klimmen, waarna ze op de ladder stapte en omhoogklom.

Jago ving haar op zodra ze boven aankwam en trok haar door het raam, waarbij hij haar ondersteunde toen ze bijna op de grond viel. Met zijn voet duwde hij een stoel onder haar, waar ze zich op liet neerploffen.

‘Had je net last van claustrofobie?’ vroeg hij.

Helena knikte.

‘Dat had je moeten zeggen! Het spijt me echt. Als ik dat had geweten, had ik iemand anders gezocht om te helpen. Kom mee naar de keuken, dan schenk ik een cognacje voor je in.’

Hij sloeg een arm om haar heen en ondersteunde haar. Ze hield nog steeds haar hand om de katten, die zich onder haar topje uit probeerde te wurmen. In de keuken aangekomen viste ze haar eruit. ‘Hier, nu krijgt zij last van claustrofobie.’

Hij nam het kronkelende bundeltje van haar aan en loodste Helena naar een tafel vol krassen en verfspetters. ‘Ga maar zitten, dan ga ik deze dondersteen eerst even met haar moeder herenigen.’

In de paar minuten dat hij weg was trok ze een beetje bij en keek om zich heen. Ze was al een tijdje nieuwsgierig naar het

huis geweest en nu kreeg ze in elk geval de kans om de keuken te zien, al had ze dat liever niet in shocktoestand en besmeurd door modder gedaan.

De keuken was groot en had ramen aan beide uiteinden. Op het eerste gezicht leken het meerdere keukens te zijn die met elkaar verbonden waren. Hoewel het principe van delen bijeenvoegen hierbinnen hetzelfde was als buiten, vond ze het effect minder charmant. Het was duidelijk werk in uitvoering.

Jago kwam weer tevoorschijn met een fles cognac. ‘Ik voel me heel erg rot. Het was niet bij me opgekomen dat je claustrofobie zou kunnen hebben. Je had het me echt moeten vertellen.’

‘Ik hoopte dat ik eroverheen was gegroeid,’ zei Helena, die zich een beetje belachelijk voelde.

Hij fronste zijn wenkbrauwen en schudde zijn hoofd, al wist ze niet of zijn ergernis op haar of op zichzelf was gericht. ‘Ik zet de waterkoker ook maar aan. Dat doen mensen wanneer ze niet weten hoe ze echt kunnen helpen.’

‘Een kop thee zou zeker helpen, en op dit moment drink ik liever thee dan cognac, als je het niet erg vindt.’ Ze keek toe terwijl hij theezette. ‘Je bent hier nog niet echt van alle gemakken voorzien, zie ik.’

Hij lachte. ‘In de keuken heb ik tenminste nog elektriciteit en stromend water, wat in de rest van het huis nogal schaars is, dus wat mij betreft is dit enorm luxe.’

‘Hoe red je je zonder elektriciteit?’ vroeg Helena. Haar interesse in haar omgeving groeide.

‘Met zaklampen. En ik heb een grote industriële lamp die elders is aangesloten. Die doet het.’ Hij lachte weer. ‘Iedereen die ik ken verklaart me voor gek dat ik hier op de bouwplaats woon, maar ik probeer de renovatie zo goedkoop mogelijk te doen. Waarom zou ik geld verspillen aan huur?’

Helena haalde haar schouders op en dronk van haar thee.

‘Hoe kunnen Zuleika en ik je ervoor belonen dat je je claustrofobie hebt overwonnen om haar katten te redden?’

‘Het is vast geen optie me nog drie maanden in mijn atelier te laten blijven?’

Jago fronste zijn voorhoofd en beet op zijn lip, maar glimlachte toen en schudde zijn hoofd. Zijn scheve, eigenzinnige glimlach verlichtte zijn smoezelige, ongeschoren gezicht als een industriële lamp in een huis zonder elektriciteit. ‘Helaas. Maar ik heb nog wel een kop thee en een sandwich in de aanbieding.’

Helena haalde haar schouders op en glimlachte terug. ‘Als dat het enige aanbod is, moet het rond lunchtijd zijn. Maar ik ben een beetje te vies om te gaan eten.’

‘Ooit zal ik hier een badkamer met een regendouche hebben. Op dit moment is er een emmer en een spons, wat me doet denken aan mijn tijd bij de autowasserette.’

‘Dan ga ik terug naar mijn atelier. Toch bedankt voor het aanbod.’ Ze wilde opstaan, maar hij was haar voor.

‘Oké, ga even naar huis om te douchen en kom daarna alsjeblieft terug om een sandwich te eten. Anders voel ik me echt vreselijk.’

Helena overwoog hem te vertellen hoe vreselijk het was te weten dat je weldra dakloos zou zijn en, nog belangrijker in haar geval, atelierloos. Hoewel ze zelf altijd bij haar moeder kon logeren, kon haar grote weefgetouw dat niet. Dat nam veel meer ruimte in beslag dan zij. Maar wat had het voor zin? ‘Oké.’

‘Wat kan ik voor je maken? Kaas en ham op zuurdesembrood met salade, mosterd en mayonaise? Ik kan het brood roosteren. Lijkt dat je wat?’

‘Als je de mosterd achterwege laat en het brood roostert,’ zei ze, ‘dan klinkt het als de perfecte sandwich.’

‘Hij is misschien niet perfect, maar wel lekker, dat beloof ik,’ zei hij. ‘Blijf niet te lang weg!’

Helena’s haar was nog nat en klitterig toen ze terugkwam. Ze had er een slordige vlecht van gemaakt en wol om het uiteinde gebonden, omdat het lang duurde tot het goed droog was. Ze had geen make-up opgedaan want, zoals ze later tegen Amy zou zeggen, ze ging zich niet opdoffen voor een man wanneer ze geen man wilde. Wat ze wel wilde, was een sandwich.

Ze zag dat Jago een beetje had opgeruimd in de keuken terwijl zij onder de douche stond. Er slingerde minder elektrisch gereedschap op de werkbladen en er lag nu een plank op het aanrecht waarop hij bezig was ingrediënten te verzamelen.

Nadat ze hem een augurk in flinterdunne plakjes had zien snijden, zei ze: ‘Mag ik vragen waarom je hier verschillende stijlen keukenblokken hebt? Je hebt er een in Shaker-stijl, een heel modern blok, en een interessant blok in retro-stijl van knoestig, oranje grenen. Voor wat voor look ga je?’

Hij moest lachen. ‘De oranje knoestige grenen-look, natuurlijk! Nee hoor. Ik heb hier delen van keukens in gezet die niemand anders wilde hebben. Mensen rukken voortdurend keukens uit hun huis om er een nieuwe in te zetten. Ik kan het goede spul vaak hergebruiken, maar er blijft altijd wel wat over, en dat hou ik dan. Uiteindelijk zal ik wel iets doen om er een wat logischer geheel van te maken – wanneer ik eraan toekom.’ De toast sprong omhoog in een wel heel oud uitziend broodrooster met een patroon van klaprozen en tarwearen. ‘Mijn zus geeft me alle broodroosters die ze niet meer wil hebben, en deze heb ik bewaard. Al is het een oud ding, het werkt altijd.’

Hij maakte zo efficiënt twee sandwiches dat ze vermoedde dat hij ooit in een broodjeszaak had gewerkt. Hij deed mosterd

op de ene sandwich en legde de andere op een bord dat hij aan haar overhandigde.

‘Goed, eet die op en vertel me dan dat hij niet de moeite waard is om een kitten voor te redden!’

‘Weet je zeker dat ik hem niet voor drie maanden extra huren kan inruilen?’ vroeg Helena, die ineens rammelde bij de aanblik van de sandwich.

Hij slaakte een zucht. ‘Heel zeker. Ik zat al op het randje toen ik je na de aankoop van het pand zes maanden gaf. Maar je atelier en dat ernaast...’

‘Dat van Amy,’ zei Helena.

‘Klopt. Die twee samen worden een huisje met twee slaapkamers voor een gezin. Ze wachten al tijden op het moment dat ze erin kunnen trekken. Ik wil er echt mee aan de slag gaan, en dat betekent dat jij eruit moet.’

‘En je eigen huis dan? Kun je daar je tijd niet in steken en Amy en mij met rust laten?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik werk alleen aan mijn huis tussen het “echte” werk door.’

‘Dus mijn atelier wordt geen vakantiehuis?’ Helena en Amy, burens en oude vriendinnen, hadden al vaak gefoeterd dat hun ateliers waarschijnlijk zouden worden omgebouwd tot vakantiehuizen of tweede huizen.

Jago schudde zijn hoofd. ‘Nee. Al mijn projecten zijn voor gezinnen die een huis willen. Nou ja, ook voor alleenstaanden, om eerlijk te zijn. Maar ze moeten wel verbonden zijn met deze streek. Begin nu alsjeblieft aan je sandwich. Ik wil graag weten of je hem lekker vindt.’

Helena voelde zich een beetje verward toen ze een hap van de sandwich nam. Ze had tijd nodig om dit te verwerken. Alle projectontwikkelaars waren geldwolven, dat wist iedereen. Waarom paste deze dan niet in die categorie? ‘O, mijn god!’

zei ze na een paar keer kauwen. ‘Deze sandwich is echt heerlijk!’

‘Ik zei het je toch!’ Jago nam een hap van zijn eigen sandwich. ‘Ik heb het nog steeds in de vingers. Vroeger heb ik bij een broodjesbar gewerkt.’

‘Dat dacht ik al.’

‘Wil je er een biertje bij?’

Helena schudde haar hoofd. ‘Nee, bedankt. Nog een kop thee zou wel lekker zijn.’ Misschien moest ze zo maar naar haar moeder toe gaan wanneer ze haar spreid af had, al was het maar om haar alles te vertellen over de man die haar dakloos zou maken. Bovendien kroop ze nooit achter het stuur wanneer ze gedronken had. Het was jammer dat Amy er niet was; die zou het nog boeiender vinden.

Ze dronk van de thee die ze kreeg en ging door met eten. Toen ze uiteindelijk met de rug van haar hand haar mond afveegde voor het geval er nog mayonaise op haar lippen zat, vroeg ze: ‘Hoe heet de katten?’

‘Dobson,’ antwoordde Jago.

‘O ja? Zoals het boek?’

‘Dat klopt.’ Zijn blik werd intenser, alsof ze hem ineens interesseerde. ‘Niet veel mensen zouden dat verband leggen.’

Helena haalde haar schouders op. ‘Mijn moeder heeft me erover verteld. Over *Zuleika Dobson*, bedoel ik. Zuleika was een van de namen die ze voor mij in gedachten had. Ze houdt van literaire verwijzingen.’ Ze keek op haar horloge. ‘Ik kan maar beter teruggaan. Ik was bezig een spreid af te maken toen je bij me aanklopte.’ Even was ze stil. ‘Het was een heerlijke sandwich.’

Hij glimlachte, zijn tanden wit in zijn verder zandkleurige gezicht. ‘Ik ben blij dat je ervan hebt genoten.’

Toen Helena terugliep naar haar atelier, vroeg ze zich af of haar vriendin bij Jago meer zou hebben losgekregen dan alleen een sandwich, als hij Amy had gevraagd de katten te redden. Amy was er goed in te krijgen wat ze van mannen wilde hebben en zou hebben gezegd dat Helena nog niet genoeg ervaring had.

Onder het weven, waarbij ze de schietspoel heen en weer liet bewegen op een manier die haar altijd hielp helderder te denken, berekende ze hoeveel dekens en spreien ze nog moest maken om voldoende producten te hebben voor de volgende grote wolshow. Wereld van Wol vond eind mei plaats en het was nu de eerste week van april, dus ze zou genoeg moeten kunnen maken. Wollige Wereld, zoals zij het graag noemde, was belangrijker dan de meeste shows, want naast het algemene publiek zouden er ook andere wevers aanwezig zijn om met name haar te ontmoeten. Haar weefgoeroe, Julia Coombs, aan wie ze altijd dacht wanneer ze aan het weven was, had hoog van haar opgegeven. Ze was het haar verschuldigd goed werk te leveren. Julia was altijd al een grote inspiratie voor haar geweest.

En ze moest veel verschillende dingen kunnen laten zien. Rechthoekige vormen – dekens, sjaals en spreien – alleen waren niet genoeg. Ze moest ook veel fijngeweven stof hebben waarvan vesten, jassen of zelfs handtassen konden worden gemaakt.

Ze voelde zich wat moedeloos en onverwacht moe – waarschijnlijk nog van de shock. Daarom besloot ze naar haar moeder toe te gaan om haar te vertellen dat ze via een ladder had moeten afdalen naar een besloten ruimte om een katten te redden. Even voelde ze de verleiding Amy te appen, maar Amy zou er op de een of andere manier in slagen het gesprek op haar favoriete thema te brengen: Helena zover krijgen dat ze een datingapp uitprobeerde. Haar moeder zou haar thee, taart en medeleven geven, en dat wilde ze op dit moment veel liever.

2

Helena reed nooit de oprit van haar ouderlijk huis op zonder te denken hoe mooi het huis was. En nu Fairacres een zeer luxe B&B in de Cotswolds was, was het nog mooier dan toen ze een kind was. De tuin, die destijds een beetje slordig en overwoekerd was geweest, was veel netter nu het geheel een aantrekkelijke uitstraling moest hebben. Maar de eerste en blijvende indruk was nog steeds huiselijk en gemoedelijk. Het mocht dan luxe zijn, het was uiterst uitnodigend.

Ze reed naar de achterkant van het huis om de brede oprit vrij te laten voor eventuele gasten. Nadat ze via de achterdeur naar binnen was gegaan, trof ze haar moeder in de keuken aan. Er stond een taartrooster met zandkoekjes op tafel, duidelijk net uit de oven. ‘Hoi, mam! Weer aan het bakken? Dan ben ik op het juiste moment gekomen.’

Gilly lachte. ‘Er zijn er een paar gebroken. Die mag je wel opeten.’

‘Je kunt de gasten natuurlijk geen gebroken koekjes geven,’ zei Helena, die twee brokken nog warme zandkoek pakte. ‘Heerlijk! Geen wonder dat ik het huis uit moest. Anders

was ik zo dik geworden dat ik niet meer door de deuropening paste.’

Gilly verplaatste de waterketel naar het hete gedeelte van het grote kachelfornuis. ‘Het is fijn om iemand te zien eten. De laatste keer dat ik Cressida een koekje aanbood, keek ze alsof ik haar een hondendrol op een servetje serveerde.’

Helena probeerde haar moeders gemoedstoestand in te schatten. Zelf was ze altijd wel in voor een smeugig roddelpraatje over haar schoonzus, maar haar moeder was over het algemeen loyaler. Gilly leek niet door te willen gaan over de fotomodelachtige vrouw van haar zoon, of ‘het scharminkel’, zoals Helena haar persoonlijk – en met schuldgevoel – noemde. ‘Waarom begon je over haar?’ vroeg ze terwijl ze nog een brood stukje koek nam en ging zitten.

‘Ze heeft net gebeld. Ze wil dat we zondag komen lunchen. Leuk, hè?’

Helena vond haar moeder nogal wanhopig klinken, dus knikte ze op een naar ze hoopte neutrale manier. ‘Het is alweer een tijdje geleden. We kunnen boterhammen in de auto meenemen voor naderhand.’

Haar moeder lachte. ‘Helena! Ik weet dat ze niet bepaald een gulle gastvrouw is, maar je gaat er nooit met honger weg.’

‘Nee, we krijgen precies de juiste hoeveelheid calorieën die nodig is voor een lichte lunch en mogen onze maag vervolgens vullen met overheerlijke boerenkool als we nog trek hebben. Maar je gaat nooit weg met het gevoel dat je lekker hebt gegeten.’ Helena had het opgegeven te verhullen hoe ze over haar schoonzus dacht. ‘Altijd wanneer ik Cressida zie – en waag het niet haar Cress te noemen – met haar afgetrainde armen en perfecte nepbruine kleurtje, heb ik de neiging tegen haar te zeggen dat ze een vest moet aantrekken en een scone moet eten. Maar mam, ik heb nieuws! Min of meer.’

‘Echt waar, lieverd? Zal ik theezetten? Heb je tussen de middag al gegeten?’

‘Thee graag,’ zei Helena, die hoopte dat haar moeder opgetogen zou zijn. ‘Eten hoeft niet. Ik heb een enorme geroosterde zuurdesemsandwich met ham en kaas op, en die was heerlijk!’

Nadat Gilly water had opgezet, ging ze tegenover Helena zitten. ‘Goed, vertel me je nieuws.’

Een enorme rode kat, die blijkbaar niets wilde missen, landde als een met bont overtrokken zandzak op Helena’s schoot. Automatisch begon ze hem te aaien. ‘Nou, ik moest voor mijn huisbaas een kitten redden uit een heel enge ruimte, via een ladder. Een kitten die een tiende deel van jou was, Ulysses.’

‘Lieverd, je hebt claustrofobie!’ Gilly schoof de zandkoekjes buiten het bereik van kattenharen.

‘Dat weet ik. Ik hoopte dat ik eroverheen was gegroeid, maar het was net een graf daarbeneden, omgeven door een berg puin. Als die was gaan schuiven waren de kitten en ik waarschijnlijk gestikt.’ Nu ze eraan teruggedacht voelde ze weer een rilling over haar rug gaan. Ze brak een stukje van een koekje af dat goed genoeg was voor de gastenkamers.

Gilly fronste haar wenkbrauwen. ‘Je bedoelt de huisbaas die je dakloos gaat maken?’

‘Ja, ik heb maar één huisbaas. Ik kon die kitten toch niet aan zijn lot overlaten, of wel?’

‘Wat dapper van je.’

Dat was precies de reactie die ze wilde horen. ‘Het was heel lastig! Maar Jago – de huisbaas – was veel te groot om die ruimte in te gaan.’

Gilly had haar stoel wat dichterbij naar die van Helena geschoven. ‘Hij had toch iemand anders kunnen vragen?’

‘Daar was geen tijd voor. De berg puin kon elk moment gaan schuiven. Er is niet veel voor nodig om een kitten te pletten.’

‘Zeg dat niet!’ zei Gilly, die opstond om de thee te zetten. ‘Wil je een cognacje? Of Bachbloesemdruppels?’

‘Ik heb al een glas cognac afgewezen,’ zei Helena. ‘Misschien doen Bachbloesemdruppels me wel goed.’

Ze dacht dat ze haar moeder hoorde mompelen: ‘Komt op hetzelfde neer,’ toen ze het flesje ging zoeken.

Nadat Gilly haar dochter, voorzien van een plastic doosje bolognesesaus en heel wat zandkoekjes, had uitgezwaaid, ging ze op zoek naar haar telefoon zodat ze een afspraak kon maken. Hoewel ze Helena had verteld over hun lunchafspraak met haar broer en schoonzus, had ze haar niet verteld dat Cressida haar had toevertrouwd ‘dat we een spannend plan hebben dat we met jullie willen delen’. Gilly had het idee dat ze wel wist wat dat plan was en wilde zich voorbereiden op het bezoek. Vandaar de afspraak met haar accountant.

William Davies was al zeven jaar haar accountant. Hij had haar geadviseerd bij het opzetten van haar B&B-bedrijf en was sindsdien een steun in de rug geweest. Hij was haar aanbevolen door een vriendin die vond dat Sebastian, haar ex-man, die tegen een vriendenprijs een oude schoolvriend in de arm had genomen als advocaat om zijn echtscheiding te regelen, veel te bevoorrecht was. Door Gilly in contact te brengen met William Davies had ze geprobeerd het speelveld te effenen.

De volgende ochtend ging Gilly in Williams kantoor tegenover hem op de aangeboden stoel zitten. Ze glimlachte, want ze merkte dat ze blij was hem te zien. ‘Hoe gaat het met u?’

William, die was opgestaan toen ze was binnengekomen, ging weer achter zijn bureau zitten. ‘Goed, dank u. En met u? Mandy zal ons zo dadelijk thee brengen.’ Gilly knikte. Zoals gewoonlijk had ze een trommeltje zelfgebakken zandkoekjes

achtergelaten bij de receptie. De thee die altijd ongevraagd werd geserveerd maakte deel uit van het bedankje van Mandy en haar collega's. Terwijl ze wachtten mijmerde ze er – niet voor het eerst – over dat William nog een volle haardos had die op een aantrekkelijke manier grijs werd.

‘Goed,’ zei William toen de thee er eenmaal was, ‘wat kan ik voor u doen?’

‘Ik vraag me af of ik wat geld uit mijn huis kan vrijmaken zonder het te hoeven verkopen.’

‘Waarom?’

Het klonk als een opdringerige vraag, al wist Gilly dat het dat niet was. William was immers haar accountant; hij wist heel goed dat Gilly's zoon vaak aanklopte bij de Bank van Ma. Helena deed dat zelden.

‘Ik ben zondag uitgenodigd voor de lunch. Cressida heeft “een spannend plan” en om eerlijk te zijn betwijfel ik of ze dat zou hebben gemeld als ze mijn geld niet nodig hadden. Aan de telefoon, in elk geval.’

William knikte langzaam. ‘Hebt u enig idee hoeveel?’

Gilly schudde haar hoofd. ‘Niet echt, maar ik stel me voor dat het nogal wat moet zijn, aangezien het een lunch is en ze Helena ook hebben uitgenodigd. Anders zouden ze haar er niet bij betrekken.’

‘Aha.’

Gilly vond dat William met dat ene korte woordje nogal wat afkeuring wist te uiten. Hij fronste niet eens zijn wenkbrauwen. Ze ging door. ‘Helena is degene die ik wil helpen, als ik kan. Ze wordt vrij binnenkort uit haar huis gezet en kan moeilijk een nieuw pand vinden omdat ze een vrij grote ruimte nodig heeft. Haar vriendin Amy, die ook wever is, maar dan op kleine weefgetouwen, heeft dat probleem niet en heeft al iets gevonden.’

William knikte. Gilly ging stug door. ‘Ik vroeg me af of ik

Helena de slaapkamer op de begane grond kan geven als atelie. Niet dat ze me dat heeft gevraagd, ze vraagt nooit om geld, maar als ik haar broer iets geef, vind ik het wel zo eerlijk om ook iets voor haar te doen.'

William reageerde niet meteen, waardoor Gilly de indruk kreeg dat hij zich voorbereidde op het brengen van slecht nieuws. 'Om eerlijk te zijn, mevrouw Claire, als u die kamer zou opgeven is uw B&B niet meer winstgevend. De andere kamers leveren net genoeg geld op voor het onderhoud van het huis, maar die extra kamer levert de winst op. En het is de enige kamer die toegankelijk is voor mindervaliden. Gezien de reacties op TripAdvisor vinden mensen het een fijne kamer.'

'Hebt u mijn B&B opgezocht op TripAdvisor?' Gilly was verast en een tikje verontwaardigd.

William knikte. 'Ik heb wat onderzoek gedaan.' Hij ging door: 'U hebt behoorlijke uitgaven gedaan om de badkamer geschikt te maken voor rolstoelgebruikers. Zelfs als Helena huur zou betalen, zou die het verlies aan inkomsten niet dekken.'

Het probleem met haar accountant, dacht Gilly, was dat hij bijna altijd gelijk had. Op dat moment kon ze zo snel niet bedenken wanneer hij het mis had gehad. Aandachtig bekeek ze de grote ring aan haar ringvinger. Ze had hem zelf gekocht als symbool van haar onafhankelijkheid toen ze eindelijk van haar ex-man af was.

'Ik kan niet geloven dat u me hebt opgezocht op TripAdvisor,' zei ze om zichzelf de tijd te geven om na te denken. Ze slaakte een zucht. 'En u denkt niet dat er een manier is om geld vrij te maken uit mijn huis? Door een verzilverhypotheek? Iets anders?'

'Ik denk niet dat dat iets is voor u. Dan moet u het geld terugbetalen – of uw kinderen na uw overlijden – en echt, u bent er nog te jong voor. Als het geld voor u was, zou ik er misschien anders over denken. Maar denk er eens aan hoe hard u hebt